JOANNIS JACOBI RAU
RESPONSIO

Ad qualemcunque Defensionem

FREDERICI RUYSCHII,

Quam haud ita pridem edidit, pro

SEPTO SCROTI.

In qua hujus Litis Anatomicæ detegitur Origo:

ET

Septum Scroti, ab ipso descriptum & delineatum, fictitium esse, clarè demonstratur.

Adjuncta est hujus calci Auctoris Epistola.

AMSTELODAMI,
Apud JANSSONIO-WAESBERGIOS.
M. D. C. C. XXXVII.

LECTORI ÆQUO

S. P. D.

JOANNES JACOBUS RAU.

QUinquennium eſt, Lector candide, ex quo me primum hanc Urbem ingreſſum tam Procerum favor, quo peregrinos excipere ſolent, per omnes terræ plagas decantatus, quam civium allicuit integritas & modeſta conſuetudo, ſic ut Patriæ Urbis ter ab feroci bellantium inſultu incendio devaſtatæ, facilè oblitus, ſub hujus placidæ gentis præſidio vitam agere apud me conſtituerim. Ab hoc tempore in eo vigilavi, ut ſtudia mea, præcipuè Anatomica & Chirurgica, hujus Urbis Medicis & Chirurgis probarem: nec caruit res ſucceſſu, nam poſtquam in ædibus meis, cerebrum, & organa ſenſuum exteriora quinque,* in ſex prælectionibus in cadaveribus humanis demonſtraviſſem; ſubſequente hyeme organa ſoni, vocis, & loquelae exhibere eodem ordine aggreſſus fui. Hanc meam demonſtrandi Methodum, phyſicumque ipſi adjunctum ſermonem, quum non diſplicere Medicis & Chirurgis hariolarer, ſtatui ſingulis hyemis tempeſtatibus quaedam producere. Sed hoc me cogitante, interrupit meum laborem invidia, peſſima plerumque ſtudiorum pernicies, meorum tamen per ſingulare in illo tempore fatum conſervatrix. Has enim Exercitationes meas Anatomicas domi meae privatim inſtitutas quum impedire conaretur Ruyſchius, in hujus Urbis Theatro Anatomico Praelector ordinarius, in ipſo conatu impedivit ſe laqueo, quem mihi paraverat, qui ſcilicet quaerens ſtudiorum meorum interitum, eorum factus eſt imprudens Erector & Promotor. Eodem enim adhuc anno § Amplissimi Consules ſtudiorum Maecenates optimi, rece-

 ptis

* *M. DC. XCV.* § *M. DC. XCVI.*

ptis prius ab Collegio Medico actorum meorum testimoniis, mihi fecerunt (quem honorem nunquam ambire ausus fuissem) in Theatro Publico cadavera dissecandi potestatem, hoc clementi adjuncto mandato, ut eodem adhuc anno initium facerem à sensuum organis publicè, quæ privatim proximè elapsa hyeme demonstraveram. Cæteros quos Ruyschius adhibuit cuniculos, ut hoc everteret, jam enarrare supersedebo, ne hujus viri genius vario adhuc nomine celebris & celebrandus, plurimis odiosus fiat. Tertia quæ subsequebatur hyeme * ab hoc meo labore in Theatro publico non destiti, sed Organa respirationis anatomicè dilucidare aggressus, Veterum mentem cum Recentiorum dogmatibus contuli, sententiam utrorumque probavi, quando nimirum à legitima mechanica non abiret. Præterea ut pulmonis structura & usus ab Auditoribus meis clariùs perciperetur, addidi in singulari demonstratione cordis fabricam in natis & non natis; hæc omnia tractavi verbis placidis, quæ ne minimum contentionis virus in se continerent; quamvis heic loci mihi videbatur oblata occasio tela inimicorum meorum tam protervè in me conjecta in illos retorquendi: sed ab hoc vindiciarum genere abstinui ratione loci, quem præstantia ex Eruditorum consessu commendabiliorem reddit, quam ut ejusmodi apologeticis sermocinationibus repleatur: hæc tamen omnia animum Ruyschii nostri mitigare non potuerunt; procedit eodem ritu quo antea, & me artem meam (quam scit à viris Medicæ peritis non improbari) exercentem, tam inhumanè persequitur, ut alia remedia circumspicere coactus fuerim, quibus irarum ejus procellas compescerem.

Abstinui nimirum à publica prælectione, quæ mihi A°. M. DC. XCVIII. habenda publicè fuisset, & abstinuissem totus imposterum à prælectionibus publicis, nisi me de novo incitavisset quamplurimorum præstantium virorum candor & humanitas, illorum præprimis, qui me antea tam avidè auditum veniebant, quorum dulcis, & perhumana ad solitum laborem exhortatio, animum meum jam quasi in his curis soporosum adeo expergefecit, ut rursus cogitare inciperem, hujusmodi exercitationes meas reiteratas, plurimis Anatomen & Chirurgiam discentibus non inutiles fore. Quapropter antea incepta reiteravi, ad reiterata, ut antea feceram, plurimos invitavi, inimicos, amicos, sed præprimis rerum

* *M. DC. XCVII.*

rerum æquos adesse Censores exoptavi; sed quum hâc potissimum parte hoc anno studuerim, ut pro viribus Chirurgis prodessem, censui longè Belgicam linguam intentioni meæ accommodatiorem fore Latinâ. Musculos igitur in corpore humano secui universos, illorum origines & insertiones accuratè notavi, varium illorum usum diversaque nomina quantum potui succincto docui sermone in triplici lectione; priori verò biduo operationes quasdam Chirurgicas illâ, quâ utor in vivis methodo, in cadavere exercui.

Hoc non feci ut Clarissimum Fredericum Ruyschium læderem, qui hucusque solitus est similes operationes in usum Chirurgorum in cadaveribus exercere, sed ut ego Operatoris & Lithotomi titulo, clementer ab AMPLISSIMIS AC NOBILISSIMIS CONSULIBUS mihi tunc temporis concesso, dignum aliquid & consonum exhiberem.

Quid fit? hoc nomine jus suum Cl. Ruyschius à me violatum putabat, & quum voluerit, nec tamen Belgicæ linguæ usum mihi interdicere potuerit, nec potestatem impetrare valuerit ab VIRIS, à quorum piâ voluntate & justo moderamine salus & fortuna Civium dependet, propositum hoc meum evertendi, quo Chirurgis id à me efflagitantibus difficultates quarundam Operationum Chirurgicarum enucleare decreveram: nova alia in me, qui nunquam illum lædere in animo habui, protendit tela, & me plagii in suis publicis lectionibus insimulavit, cujus an sim reus nec ne, penes te, Lector, relinquam judicium, postquam unde insimulationis suæ causam desumpserit Ruyschius tibi nudè exposuero.

Inter illas itaque, quas superius me exercuisse memoravi, operationes Chirurgicas, erat antiquissima quam Phalangosi, id est relaxationi superioris palpebræ, adhibui.

Hujus affectus Etymologiam variam postquam enarravissem, causam ejus externam, internam, remotam & proximam exposui, morbumque varium quantum potui accuratè distinxi, triplicem illum feci.

Primum relaxationem cutis palpebræ esse innui, quem affectum Græci distichiasin vel trichiasin aliquando etiam nominant; quamvis apud eosdem Auctores hisce nominibus duplex vel triplex ciliorum ordo ordinariè designetur.

Alterum ubi fibræ musculi palpebram relevantis proprii laxatæ sunt simul, & tonum quasi naturalem amiserunt.

Tertiam omnium infenfiffimam fpeciem effe dixi, quando univerfum mufculum paralyfis invafit: cæterafque minoris momenti caufas, quæ palpebram fuo pondere deprimere & explicare poffunt, addidi, ut funt, tumores, limphæque in eâ coacervatio; & porrò non neglectis, quæ figna diagnoftica vel confpiciuntur, vel mentis adminiculo deteguntur, curationis neceffitatem expendere cœpi, & tandem duplicis generis arma, medicamentaria fcilicet & operaria, quibus induftrium Chirurgum inftructum effe oportet, attuli, aperui, bona laudavi, mala damnavi, mediocria correxi. Sed quum in animum induxiffem refpectu cadaveris, quod tum præ manibus haberem, folam operationem exercitare, particularia huic morbo dicata medicamina ftudio neglexi, & in genere tantum de illis verba feci, ne quoddam Chaos juniorum mentem obrueret; mox me ad ipfam Phalangofin curandam contuli per manuum operam; quod antéquam facerem, fic præfabar belgicè:

De genefinge der drie foorten van 't bovenfte verlangde Ooglid, door de hand-cuur, beftaat daar in, dat men het geen verlangd is verkort, mits een ftukje uit te fnyden, ende de einden der wond, daar het ftukje uitgefneden is, wederom door een naald en draad aan een te hegten.

Porro de agendi modo fic fermonem continuavi:

De oude Schryvers dan van de Chirurgie, ik meene die, dewelke felfs de hand aangelegt, ende alfoo door eigene ondervindinge gefchreven hebben, hebben, naardien fy beraamt hadden, hoe veel van 't Ooglid uitgefneden moeft werden, het beraamde deel tuffen de duim en de twee voorfte vingeren gevat, ende het felfde met een welfnydende fchaar of mes afgefneden, de einden der wonde aan malkander gehegt door een naald en draad, door 1. 2. 3. *of meer hegten, naar eifch van de grootte des uitgefnedenen deels: maar om dat defe manier van opereren feer moeilyk waar, wegens het fterke bloeden, aan de Oogleden, gelyk aan de andere wonden des aangefigts gemeen, ook wegens de gedurige beweeginge des Ooglids en Oogbals felfs; al het welke den Operateur in de handelinge verhindert, om fyn voornemen met fpoet en voordeel uit te voeren, foo fyn eenige op andere middelen bedagt geweeft. Onder deefe is* * *Georg Bartish, welke door een klemmend of nypend inftrument, gemaakt van yzer, het be-*

* *Zie fyn Boek genoemd Oogen-dienft. Cap. XIV. pag.* 300.

beraamde deel des Ooglids, dat men anders, gelyk ik gesegt heb, affnyd, soo wil toenypen; dat het selve door verloop van de tyd van ontrent vier weken, kwam te versterven, en af te vallen, ende alsoo het Ooglid korter werdende, syn vorig gebruyk wederom verkrygen soude, of ten minsten het hoornvlies door 't verkorten van dit lid mogt wederom ontbloot werden; maar ik meene dat deese wyze van doen gefingeert is, ende nooyt kan in 't gebruyk gebragt werden.

Addidi porro: *Om deese ongemakken, nu boven verhaalt, in 't affnyden van 't Ooglid te vermyden, soo heb ik dit instrument op dusdanigen wyze geapproprieert* * *tot een gants andere insigt als onsen Bartish; synde het selve van koper gemaakt, en met gaten doorboort.*

Usum hujus instrumenti una opera in cadavere ostendi, qui sic sese habet: § *Men haalt soo veel van 't verlangde ooglid door, tussen de twee bladeren van dit instrument, als men denkt af te snyden: men nypt het matig toe, men set het met het schroefje vast. Men neemt de kromme naalt versien met een draat, en steekt deselve van onderen door soo veel gaten van dit instrument, daar het ooglid reeds tussen genepen is, als van noden is, t'elkens den draat boven het instrument af te snyden, dog dat hy onder en boven lang blyve ontrent drie vingeren breet: dan snyd men met een scherp incisie-mes het ooglid door 't instrument stekende, glat af: men schroeft het schroefje los, men neemt het instrument voorsigtig af, op dat men niet te gelyk de draden uythale: men bind de enden der draden t'samen, gelyk men gewent is te doen in een knoop-suture: dit gaat veel gemaklyker als op de boven gesegde wyse: want dit geschied zonder pyn, zonder bloetstorten: ook loopt men geen gevaar van wegen de bewegingen des ooglids ongelyke suturen te leggen, welke moeylyker te genesen zyn en sware lidtekens naar sig sleepen; ook heeft den lyder niet te vreesen door de onvoorsigtige hand des Operateurs, met de naald in de bal van zyn oog gekwetst te werden.*

Adjungebam & alia, ex quibus recidivam præsagire possis, cujus causam nunc plerumque in mala palpebræ constitutione quærendam, non raro tamen etiam in præternaturali globi oculi figura sitam esse statui. Et hæc sunt illa, æque Lector, quæ in Theatro Anatomico die XI. Februarii

* *Ziet Fig. I. Tab. I.*

bruarii *, ni fallor, dixi verba, quæ in lingua Belgica referre potius fuit, quam in Latina, ut, qui me audiverunt illa dicentem, inde ſenſum veritatis, quem hic defendo, memoria revolvant. Huic Prælectioni quoque interfuit rogatus abs me Ruyſchius, ut in omnibus aliis, quas in eodem Theatro celebravi, diſſectionibus Anatomicis.

Finitâ hac prælectione de relaxata palpebra reſtituenda ei adjungebam modum curandi tres fiſtularum lachrymalium ſpecies & extirpationem uvulæ: ubi de hujus uſu & vera conſtitutione ex profeſſo diſſerebam: nam præcedente die per trihorium ferè de perforatione cranii in ejus fractura & varia modiolorum ſpecie, & quidquid ad hanc operationem bene inſtituendam conducit, verba feceram, quæ non omnino auditoribus meis diſplicere videbantur; & ipſi Ruyſchio inſtrumentum quod phalangoſi reſtituendæ adhibui, non diſplicuiſſe, eodem ferè momento aliquibus teſtatus eſt. Hoc ſi neget Ruyſchius, utpote cui perinde eſt negare vel affirmare, modo ſuæ conducat rei negatio vel affirmatio; Lector tamen ex invidia ejus hoc facile conjiciet: nam ſubſequente menſe Majo, ni fallor, XII. concedebatur Theatro Anatomico cadaver virile, cujus gula pridiè laqueo fracta fuerat, ab Cl. Ruyſchio diſſecandum. Hic quum Prælectoris officio in eo fungeretur, eo videbatur prælectiones direxiſſe ut mihi contradiceret, vel potius ut ſolitâ ſuâ eloquentiâ, & bene dicendi genere, agilique manuum operâ, quam inde me gloriolam aucupatum eſſe crederet, penitus deleret. Perforationem itaque cranii in prælectione ſua prima ſuſcepit: in hac contradixit ſibi, experientiæ, rationi, tam crebrò, ut ſi ſcripta eſſent, quæ tum dixit Ruyſchius, haberem innumerabilia quæ Rodere poſſem.

In ultima prælectione ejus (tres autem vel quatuor tantum inſtituebat) placuit ipſi operationem meam in phalangoſi repetere; verborum ejus ſummam & ſenſum intellige. Loquens de inſtrumento Bartiſchii, varia curva & recta ad imaginem Bartiſchii inſtrumenti fabrefacta monſtrabat, ex cupro tamen, quod peſſimum, nam ex ferro ea fabricare jubet Bartiſch, ut intentioni ſuae ſatisfiat melius. Ea exhibens Ruyſchius adjungit haec verba: *ne ego quoque Cornicula Æſopica videar, dico vobis hujus inſtrumenti Auctorem eſſe Georgium Barts:* & probans me-

* *M. DC. XCIX.*

methodum Bartischianam ultrò pergit exhibere instrumentum meo æmulum, foraminibus pertusum, hæc jungens verba: *hoc instrumentum est Petri Hadriani*, non audens dicere ab hoc Petro inventum; hærebat enim auditoribus recenter in memoria, mei vix ante bimestre exhibiti figura; hoc applicabat palpebræ & eodem ritu instituebat operationem, quo illam viderat abs me institutam Cl. Ruyschius. Ego hujus viri consilium advertens, eodem momento, quo finita erat ejus prælectio, usus libertate concessa ab Amplissimis Scabinis Anatomiæ spectatoribus, rogabam Ruyschium quomodo nominaret modo citatum Auctorem. Respondebat: Georg Barts vocatur, ego respondi me Georgium Barts non novisse, sed Georgium Bartisch, quem ego in mea prælectione haud ita pridem habitâ etiam citavissem. Barts, inquit ille, vel Bartisch quid hoc differt? Ultro citroque nil dictum fuit amplius. Tum descendo in Cameram Chirurgorum causa reprehendendi Ruyschium placide. Venit Ruyschius cum Henrico suo nato unico; mox ipsum sic alloquor: Cl. Ruyschi, gratias ago tibi maximas pro labore in te suscepto in hac dissectione Anatomica: sed displicet mihi mentio plagii, quo me tacite insimulare voluisti, cujus criminis me reum esse nec tu nec alius quisquam probare poterit: Citavi ego Georgium Bartisch, sed ejus methodum rejeci, meam variâ experientiâ instrumento foraminibus pertuso, abs me facto, adornavi. Tum ille: anne tu habes tale instrumentum? nunquam hoc ego abs te vidi. Ego reponebam: memoria tua non tam labilis mihi videtur, ut nescias illud, quod ante bimestre manibus tuis tractavisti, vidisti, examinasti, & cujus causa has videris instituisse prælectiones. Tu certe ante me tale nunquam exhibuisti totis triginta annis, quibus huic Theatro præfuisti. Ego ante quadriennium præsentibus Cl. viris Dortmuntio & Romanno, Medicinæ Doctoribus, & præstantissimis Chirurgis Christiano Yle & Petro Roseboom hanc operationem illo instrumento institui. In meis Collegiis privatis ante triennium, biennium, & ante annum habitis hoc instrumentum quoque exhibui; quorum hæc fuerunt Membra, Dominus Julius Botticher Wolfenbuttelensis, jam Anatomiæ Professor in Giesena Academia dignissimus, Dom. Schacher Lipsiensis, Dom. Zimmerman Dresdensis, Dom. Tham Dresdensis, Dom. Quentin, Dom. Ruperti Bartelvelt, Dom. Bussius Dresdensis, Dom. Agricola Ratisbonensis, Dom. Ettmullerus Lipsiensis, Dom. Powels

Lon-

Londinensis, Dom. Gulleman Augustanus, Dom. Brasch Lubecensis, Dom. Albrechti Hildesheimensis Medicinæ Doctores; Dom. Christiani Wolfenbuttelensis, Dom. Winslow Hafniensis, Dom. Meiboom Helmstadiensis, Dom. Mattheus Fremton Oxoniensis, Med. Candidati. Hi testari hoc poterunt & alii quamplurimi, & præterea me ipsis exhibuisse Georgium Bartish, ejusque instrumentum & hoc à me emendatum probavisse. Sed quidquid sit de hoc instrumento, Ruyschio incumbit ostendere, si me plagii velit reum; allegare unicum Auctorem, qui tale instrumentum foraminibus pertusum, ex eodem ære fabricatum, eodem modo usui factum, eidem intentioni adhibitum, cui ego usui & intentioni illud adhibui, unquam ante me (ut more suo loquar) descripserit & adhibuerit. Sed ego ipsi instrumentum Bartischiano instrumento etiamsi ratione materiæ absimile, eidem tamen intentioni adhibitum demonstrare possum in Auctore quodam qui ultra mille annos ante Bartischium scripsit. Itaque, mi Lector, jure tunc temporis sic pergebam ad Ruyschium dicere: Pronus es nimium, mi Ruyschi, in assignando aliis plagio, quum tamen tu hoc vitio præprimis notandus sis. Quid diceres? si te in describendo Scroti Septo furtum fecisse dicerem? quid? si plurimos tibi revelarem Auctores de hoc Septo clare mentionem facientes? quibus verbis ille respondebat: *per triginta & tres annos hanc artem exercui, omnes Auctores evolvi: ideo me magis in lectura te versatum unusquisque facile conjicere poterit*; videris, inquiebam ego, per totam tuam ætatem legisse & dissecasse; hos tamen te non legisse Auctores constare videtur. *Unicum*, reponebat ille, *si mihi demonstrare poteris Auctorem, qui de hâc membranâ mediastina seu Septo somniavit, nedum scripsit, magnus mihi eris Apollo*; porrigens mihi dexteram, *& hoc à te exigo ut facias quamprimum.*

Hoc audiverunt quatuor Chirurgi, ejusque filius Henricus, qui patrem fideliter in hac sui defensione juvabat; eodem modo, quo fit ab illo aliquando in Theatro Anatomico & Horto Medico; quando publicè hæsitanter prælegit. Ego interim ut promissis meis starem, & Ruyschii petito satisfacerem, ipsi scripsi Epistolam die XIX. Mensis Junii impressam: quam in fine adjunctam legere poteris, ubi septem citavi Auctores, tale Septum, cujus se inventorem esse gloriatus est, describentes: Carolum Stephanum, Nicolaum Massam, Joannem Riolanum, Theophilum Gelée, Petrum

trum Laurenbergium, Joannem Riolanum Filium, Dionisium. Quorum ipsissima verba, in illa Epistola, quam ideo ad hujus calcem jungi curavi, legi possunt. Nullum exspectaveram responsum in hanc Epistolam: quandoquidem in illa unicè agebatur, utrum aliquis Auctorum, de tali Septo, ceu membrana, quæ cavitatem unicam Scroti in duas distinguit (*ut ait Ruyschius*) mentionem fecisset. Nam de vera hujus Septi constitutione si inter nos actum fuisset; ego tale in rerum natura dari, mox negavissem: inopinato tamen Ruyschius Apologiam suo more facit, in Epistola suâ Problematicâ XII. de cerebri corticali substantiâ, ad Doctiss. Ettmullerum, olim discipulum meum, ad diem XXI. Mensis Augusti, conscriptam, quam Lector æquus legere poterit circa finem. Hanc si refellere aggrederer, de verbo ad verbum, scommata, & convicia reponere deberem viro bono indigna.

Sed hæc defensionis ejus summa esse videtur.

I. Quod me mancum, mutilatum, & distortum (ut loquitur) DISCURSUM proposuisse, in Epistola mea, dicat.

II. Quod neget, se vel dixisse, vel scripsisse, sese primum Inventorem talis membranæ esse.

III. Se verò, veram illius membranæ, seu Septi, constitutionem dedisse, vasaque in illo exhibuisse.

IV. Hanc demonstrationem, & dilucidationem veræ constitutionis hujus Septi, deberi singulari suæ, partes exsiccandi methodo, quâ mediante, se plurima detexisse gloriatur, de quibus NEC VETERES COGITAVERINT UNQUAM, NEC SOMNIAVERIM EGO.

V. Me nihil potuisse ipsi rei opponere, sed me totum fuisse in adducendis Auctoribus.

VI. Sibi gratulatur Ruyschius, me nihil potuisse reperire, quod RODEREM, ex omnibus illis, quæ hactenus publicè demonstraverit, & typis ediderit, nisi hoc UNUM.

Ad partem igitur ejus vindiciarum primam, Ruyschio satisfieri nullus dubito, si meminerit verborum, inter nos habitorum,

in Camera Chirurgica, quæ ego superius, de Bartischiano instrumento, à me emendato, primam hujus dissidii Anatomici causam esse, fideliter retuli; quæ in Epistola mea ad illum scripta, ne divagari viderer, supprimere volui, quandoquidem ad rhombum nihil faciebant: etenim illam ego Epistolam nunquam typis excudi jussissem, nisi Ruyschium ejus vidissem cupidissimum. Illi etiam, qui nos de hac materia audiverunt confabulantes, si memoria omnia revolvere dignabuntur, me, ne latum quidem unguem, ab sermocinationis nostræ sensu discessisse, profitebuntur. Interim si adhuc Ruyschius me mutilata proferre sibi, & aliis, persuadere velit, & adhuc mancam, & distortam, verborum hanc inter nos habitorum repetitionem esse, dicat, nisi, in qua parte peccaverim, notet: obdurabo in sententia, illum, in obnubilanda veritate scommatibus, & opprobriis TOTUM ESSE.

In parte ejus Apologiæ secunda, mirabitur Lector hujus viri inconstantiam, & in rebus seriis mentem volubilem. Nonne plus centies hoc Septum in Scroto indurato, *lapidis instar*, in Theatro publico exhibuit, quod, quodam tam singulari dicit hic noster fieri, artificio, ut in eo, ultra triginta & quatuor annos, desudaverit: ideo rogat Gaubium, discipulum suum, ut ipsi *conniveat*, quando, hanc scrotum præparandi artem, ipsum docere, recusat: verendum enim esse ait Ruyschius, ne alii *Corniculæ Æsopicæ instar*, suo hoc postmodum secreto indurandi partes, superbiant. * Nonne plus centies dixit, in eodem loco, in doctorum confessu, qui in memoriam ejus dicta revocare possunt, *quis unquam Anatomicorum vel veterum, vel recentiorum, tale Septum vidit? de hoc Septo scripsit? ullam mentionem fecit? Somniavit de hoc Septo ante me certè nullus.* Quæ verba huic viro in publicis suis Lectionibus familiarissima sunt, quando se suis NON ENTIBUS, jactantius effert, & in vanis rebus laureolam quaerit. Sed alia, si haberem nulla, quae Ruyschium, sese Inventorem hujus Septi dixisse (quod in rerum natura non datur) convincerent, ante victoriam triumphum canerem: Nam si lapsum, hoc, linguae suae fuisse, clamaret Ruyschius, quis ipsi victoriam non cederet? utpote qui in Lectionibus suis ipsi tam crebrò accidit.

Probemus hanc vanam gloriam ex Epistola ejus potiùs: nam litera scripta manet, & quidem ex primâ commercii sui litera-

* *Vide ejus Epistolam Responsoriam II. sub initium.*

rii, cum discipulis suis,* ubi ille, qui ad Ruyschium scribit, sex adducit Scriptores Anatomicos, nullam de hoc Septo mentionem facientes: hisce jungit, in responsione sua ad hanc Epistolam, Ruyschius duos. Hos ego omnes Auctores citatos esse puto, ut in hunc † Maronem inventionis gloria resultaret; nam quos ego in Epistola mea citavi Auctores, vel Ruyschius novit, vel non novit, si illos novit, cur non illorum loca adduxit? cur non quae perperam ab ipsis descripta fuerunt, correxit? cur non quae obscura ab ipsis tradita sunt, illustravit, quando dilucidatoris nomen ipsi etiam in minutissimis vasculis delineandis, est valdè acceptum. Si verò non novit, quos septem illi detexi Auctores, gratiosus potiùs, quam mihi infensus fieri debuisset; hoc enim à me petivit & rogavit, ut adferrem vel unicum Scriptorem de membranâ hac suâ mediastinâ quidquam dicentem.

Sed ultrà ut tibi Lector declarem, Ruyschium hanc inventionis praerogativam captavisse, lege *Corollarium tertium, transsumptum ex Epistolis responsoriis Viri Clarissimi Frederici Ruyschii, ab Joanne Gaubio*, affixum Disputationi Medicae, *de Anatomia corporis humani, primæ, sub Præsidio Domini Petri Bernagii, Med. Doct. atque in Illustri Athenæo Amstelodamensi Professoris*, quod sic sonat: *Scrotum, Septi beneficio, in duas dirimi partes, ut laudatus modo Anatomicus* (subintelligitur Ruyschius) INVENIT, *& figuris expressit, testamur, & defendimus.*

Haec disputata sunt, coram Ruyschio, in Athenaeo Amstelodamensi. Et ut magis hujus viri fama clarescerct in Doctorum corona, lecta est Epistola ad illum scripta à Cl. D°. Verheyen Professore Lovaniensi, publicè, quae, Ruyschium vel hujus Septi inventorem esse depraedicabat, vel saltem scriptorem illius Epistolae, tale septum antea nunquam vidisse, testabatur. §.

Conjice jam Lector, quid de hujus viri modesto conjiciendum animo, quomodo spernat aliorum superbire gloriâ, quomodo CORNICULÆ ÆSOPICÆ mores, & INVENTORIS titulum aversatus fuerit.

Sed quod defendere non potest, libenter concedit, ferè his verbis: *Fac, dicit ille, tale Septum, noverint laudati Anatomici, & penè*

B 3

* *Ubi quoque inspice ejus figuram I. & II.*
† *Hoc enim nomine Ruyschius ipse superbit.*
§ *Lege præterea Dom. Verheyen appendicis partem, quæ ad Ruyschium spectat, ejus Anatomiæ in calce adjunctam.*

penè veram Septi constitutionem; Ego tamen illud dilucidavi, & vasa in illo dari, descripsi, & delineavi.

Vide iterum, Lector, hominis inconstantiam, qui, cum se antea inventorem dicere voluit, nec probare potuit, jam dilucidatoris munere contentus, vaniori adhuc gloriâ se efferre, auspicatur. Transiisset hoc, Lector benevole, cum caeteris hujus viri erroribus, ut qui, cum septem à me citatis Auctoribus in Epistolâ mea erraverit, id est, descripserit, quod in rerum natura non daretur, modo se illorum Aristarchum jam esse, in Apologia sua de novo non professus fuisset.

Nam non unum Scrotum habet homo, sed cuti involuta duo, quod mox per figuras, hoc amat enim Ruyschius, dilucidabo, & unicuique demonstrabo in cadaveribus, à quadriennio denatis, & in spiritu vini, frumenti, vel sacchari, conservatis: melius tamen & naturae convenientius in recens defunctis. Sed Lector aeque, concede mihi veniam, antequam ejus demonstrationi, & descriptioni incumbam, quaedam reponendi, huic nostri Ruyschii Apologiae parti, quam, paulò ante quartam feci, ne quidquam intactum relinquam, quod tangere mihi proposui, ubi methodum suam exsiccandi, laudibus extollit in altum, ut lapsu graviore ruat. Huic ille adscribit illustrationis hujus Septi causam. Jam dico, praedictos meos Auctores non habuisse hanc exsiccandi & fucandi methodum: nam cadavera recens denatorum dissecuerunt, & tamen eodem modo ac Ruyschius viderunt Septum, ut ajunt. Illorum incuriae adscribendum est id vitii; Ruyschii methodo praeparandi hic error; quae revera per multas vices illum fefellit; testis est, membrana Ruyschiana in oculo, adeò in Theatro publico ab illo decantata, & Anastomosis arteriae (perperam ab ipso dictae Bronchialis) cum arteriâ pulmonali, & plurima alia, de quibus non Somniabo, sed vigilanter & nervosè agam, forsan alibi.

Tandem Ruyschius dicit, me nihil contra se potuisse facere, sed aliorum tantum dictis, ad sua refellenda, me contentum fuisse.

Scias velim, Lector, in studiis meis tranquillitatem me praetulisse semper contentioni. Jamdudum Auctorum multorum gloriam ab Ruyschio, nunc verbis, nunc scriptis, attritam defendissem; quod justum esse puto; uti certè ipse, Ruyschium post ejus fata, defenderem; si modo relicturus sit gesta, memoriâ, & defensione digna. Jam ut videas me potuisse ipsum reprehendere:

re: quod citati à me Auctores non attulerunt, me potuisse adducere, & quippiam adferre, observabis ex scroti constitutione vera jam à me describenda.

Scrotum ex cuticulâ, cute, & membranâ, quae δάρτος, seu carnosa dicitur, conflatur. Cutis non ab alia differt, nisi, quod hic loci sit tenuior: vide Auctores. Membrana δάρτος panniculi carnosi propago est: vide Auctores. Quem panniculum si dari negas, in homine, fateberis saltem illam, membranæ adiposæ continuam esse. Cutis investit δάρτον, seu membranam carnosam, & ambos, in unicum suum saccum recipit testiculos. Membrana δάρτος ad utrumque veretri latus, sacculum efformat singularem, unicuique testiculo privatum involucrum; quare omnes decipiuntur Auctores, qui scribunt, testiculos habere duo involucra communia, cutem nimirum, & carnosam membranam, quasi carnosa membrana unicus saccus esset §, eodem modo, quo cutis, testiculos involvens. Imposterum dicendum erit testiculos nullum habere, nisi cutem, involucrum commune, membranam vero carnosam, quam communem dixerunt, ab utroque latere penis, in duos sacculos expandi, quorum unusquisque sacculus, unumquemque testiculum singulariter continet: hi sacculorum parietes, ubi se invicem tangunt, tam leviter connascuntur, ut eâ cutis parte ab illis separata, quae illorum conjunctionis rimam obtegit, & hâc ratione suturam, sic dictam, constituit (quae ab ano, per scrotum, ad extremitatem praeputii excurrit) facili negotio vel digitis, vel cultro divelli possit, & disjungi ¶.

Sutura autem hæc, in scroti cutis parte media spectabilis, non nisi ex particulari nexu cutis, cum utroque sacculo, profertur: nam hiatus horum sacculorum ferè sphæroideorum in causa est, quod heic loci cutis utrique sacculo, seu potius utrique Scroto, laxius cohæreat: cutis enim magis quam membrana δάρτος explicabilis, majorem etiam & magis regularem, & distinctiorem rugam, Suturam dictam, per lineam ad hiatum parietum sacculorum directam, gignit, quam cutis in aliis locis, tenaciter magis hisce sacculis connata. Hæc ut mente facilius concipias, duo corpora ferè sphæroidalia jungito, hæc simul linteo obducito, &

** Vide Tab. I. Fig. II. & Tab. II. Fig. I.* § *Hunc, in ejus medio in duas cavitates distingui, ope membranæ mediastinæ, dicunt citati à me Auctores, & post illos Ruyschius.* ¶ *Vid. Epist. hujus calci adjunctam.*

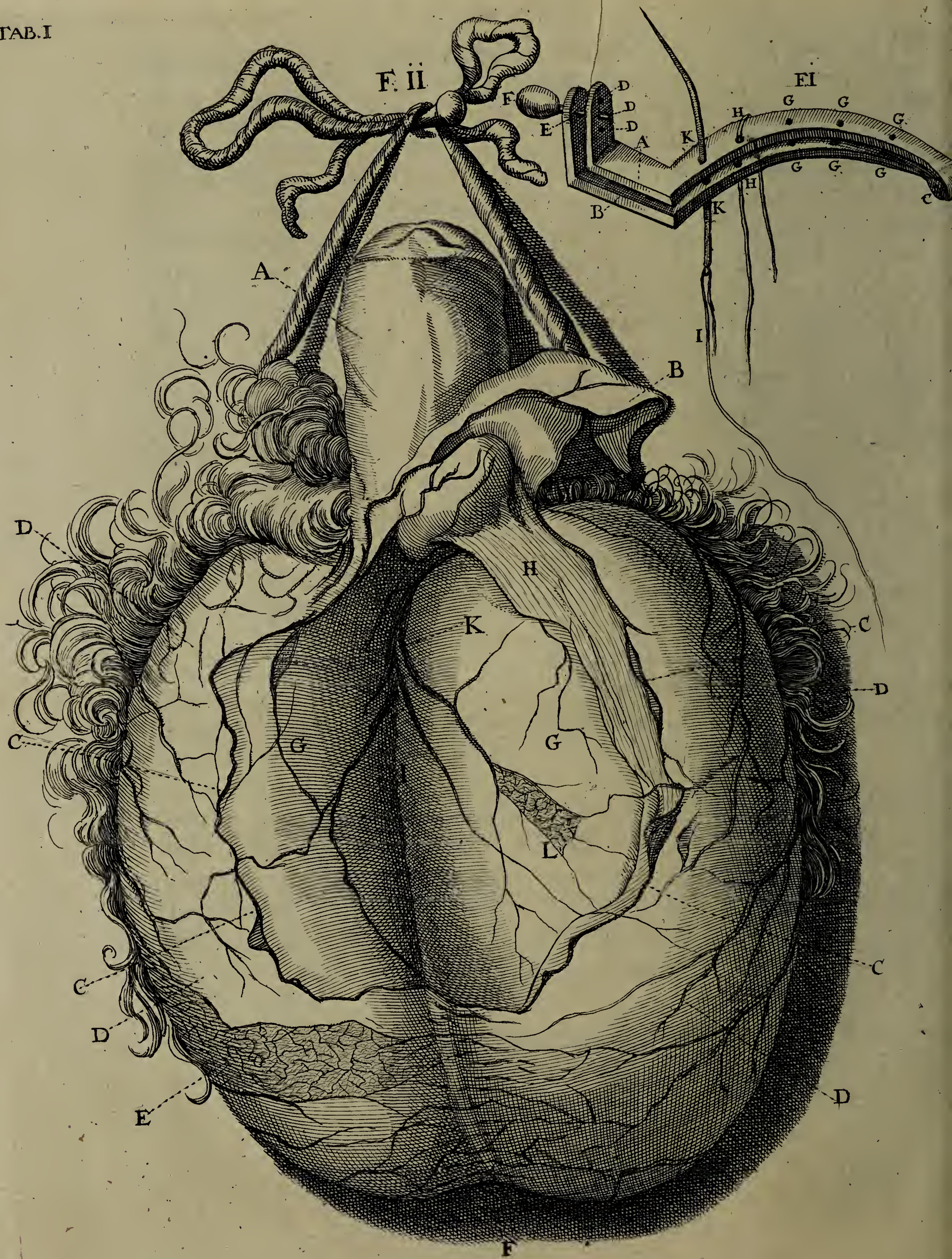
& reperies linteum per finum triangularem diftare plus ab his corporibus, ad totam circumferentiam attactûs parietum. Hoc plus minus de fcroti cute, ut de linteo intelligito: fcias enim feparata cute, eaque leviter expanfa, totam deleri in cute anteà vifam futuram, quare vix veremur dicere, præ alia cute Scroti, nihil habere hanc futuram particulare: fed quare eadem futura in cute penis, quamvis obfcuriùs quoque videatur, non eft hujus loci proferre: nam & alia, quæ ad Scroti, & tefticulorum dilucidationem facerent, adducere poffem, nifi extra arenam defcendens, Lectoris benevolentia abuti vererer.

Tandem Ruyfchius fibi gratulatur, quod nihil potuerim Rodere, præter hoc unicum, de Septo Scroti: verius dixiffet me nihil voluiffe Rodere: nam quamdiu Ruyfchius me, meâ in meis ftudiis tranquillitate frui finet, & per Mussitatores suos, et maligni ingenii homines, qui illi funt à confiliis, famam meam invadere defiftet; multa de perverfis ejus ftudiis fupprimam; fin verò in eadem ftudiis meis nocendi voluntate perfeveret, non definam, contra ejus nigrum carbonem, quo me apud plurimos vel ipfe vel per fuos denigrare fatagit, Apologiam meam facere, veritatis pleniffimam. Et de hoc Correctore & Emendatore aliorum Auctorum, jam amplius nihil dicam: nec enim omnia effundam, ut, fi fæpius decertandum fit, ut forte erit, femper novus veniam, quam facultatem mihi multitudo iftius vitiorum largietur, nunc ob lecturæ ejus defectum commifforum, nunc ex fuæ exficcatoriæ artis fuco productorum, vel etiam propter ejus incuriam ortorum. Tu verò, Lector benevole, fi quid à me acerbè dictum viro, qui canos habet, & rugas, conjicias; cogita, fi tu Ruyfchium tam feverum perfecutorem haberes, qualem ego habeo, an tu quidquam leniùs fcribere potuiffes, ut, qui Studiorum meorum, in hac civitate, eft infenfiffimus hoftis. Tu vale, & æque judica.

Scripfi Amftelædami XII. Kal. Novembris M. DC. XCIX.

TAB. I

FIGURARUM EXPLICATIO.

TAB. I. FIG. I.

Instrumentum indicat, quo in operatione, quam instituo in phalangosi, utor, ex duabus cupreis lamellis conflatum tenuissimis, sed tamen eo usque rigidis, ne facilè flectantur. Applicatur palpebræ superiori relaxatæ, adeo ut excavatio palpebram, cochlea canthum oculi minorem respiciat. Genuinam habet magnitudinem, ad figuram palpebræ appropriatam: tamen debet vel minus, vel majus fieri respectu palpebræ relaxatæ.

A. B. Duo instrumenti brachia cuprea.
C. Brachiorum junctura.
D. D. D. Tria foramina in superiore lamella, quorum circumferentia spiratim excavata, cochleae spiris respondere debet.
E. Unum foramen in brachio inferiore, quod nullâ spirali excavatione indiget.
F. Cochlea.
G. G. G. G. G G. Foramina in utroque brachio sibi invicem ex directo superposita.
H. H. Filum abscissum, per duo foramina utriusque lamellæ traductum, ope acus, quam K. K. indicat.
I. Filum per acus foramen pendens, quod longius esse debet, quàm hic repræsentatur.
K. K. Acus per utriusque lamellæ foramen trajecta, leviter curvata, ne ossis frontalis eminentia, quæ orbitæ partem superiorem, & exteriorem, constituit, impedimento sit ejus traductioni.

TAB. I. FIG. II.

Scrotum humanum pubescentis mediocriter inflatum, & ligatum repræsentat.

A. Penis flaccidus, ad posteriora reflexus.
B. Cutis sursum reflexa, & in illa Scroti parte separata, quae suturam insculptam habet.
C. C. C. C. Cutis, ab membrana subjacente carnosa, magis lateraliter separata, & reflexa.
D. D. D. D. Cutis, quae adhuc membranae carnosae, duos sacculos efformanti, adhaerescit.
E. Arteriarum & venarum in cute Scroti congeries, quasi rete exhibens, quatenus in hoc Scroto se visui absque ulla praevia praeparatione exhibebat.
F. Cutis, suturam Scroti oculis subjiciens, quae à flatu, simul cum sacculis paulisper explicata, adeo translucet, ut sacculorum duorum hiatus, per hanc cutis partem, clarè conspiciatur.
G. G. Duo Scrota seu sacculi, ex membranâ carnosâ formati, quatenus se, demptâ cute, offerunt.
H. Fibrae sinistri sacculi carnosae, ad penem excurrentes.
I. Rima seu hiatus, ubi duo sacculorum interni parietes concurrunt, perperam mediastini nomine descriptus.
K. Fasciculus vasorum, per interstitium duorum sacculorum pullulans, quae variè disseminata vasa membranae carnosae & cuti, (nam inter hanc & illam excurrunt) prospiciunt.

L. Vasculosum rete in sacculo sinistro ex arteriis & venis conflatum, quatenus illud oculis conspici à depictore potuit: nam in aliis praeterea locis, ubi se aeque visui offerebat, non curavi ut depingeretur; quandoquidem non opus esse judicavi.

FIGURARUM EXPLICATIO.

TAB. II. FIG. I.

Duos ferè sphæroideos, ex membranâ carnosâ formatos sacculos ab invicem separatos exhibet, & leviter inflatos.

A. Penis flaccidus & reflexus sursum, & ad posteriora.
B. Cutis, ut in praecedente Figura II. Tab. I. Literâ B. notatur.
C.C.C.C. Cutis, ut in praecedente Figura II. Tab. I. adhuc carnosis sacculis adhaerescens notatur.
D. Testiculus dexter in vaginali suo processu adhuc involutus, & per hunc dexterum sacculum quasi per umbram visus.
E.E. Duo sacculi seu Scrota ex membranâ δαρτοῦ formata, ab invicem separati.
F.F. Cutis separata à sacculis carnosis, & reflexa, ut in Tab. I. Fig. II. C.C.C.C. notatur.

TAB. II. FIG. II.

Testiculum sinistrum in suo adhuc processu Peritonæi, vaginali dicto hærentem demonstrat.

A. Testiculus ex sinistro Scroto, Fig. I. Tab. II. exemptus, suo adhuc processu vaginali obvolutus.
B. Idem vaginalis processus inflatus, & ligatus.
C. Vasa testiculi spermatica, hujus processûs superficiei internae adhaerentia, & per membranam transparentia.

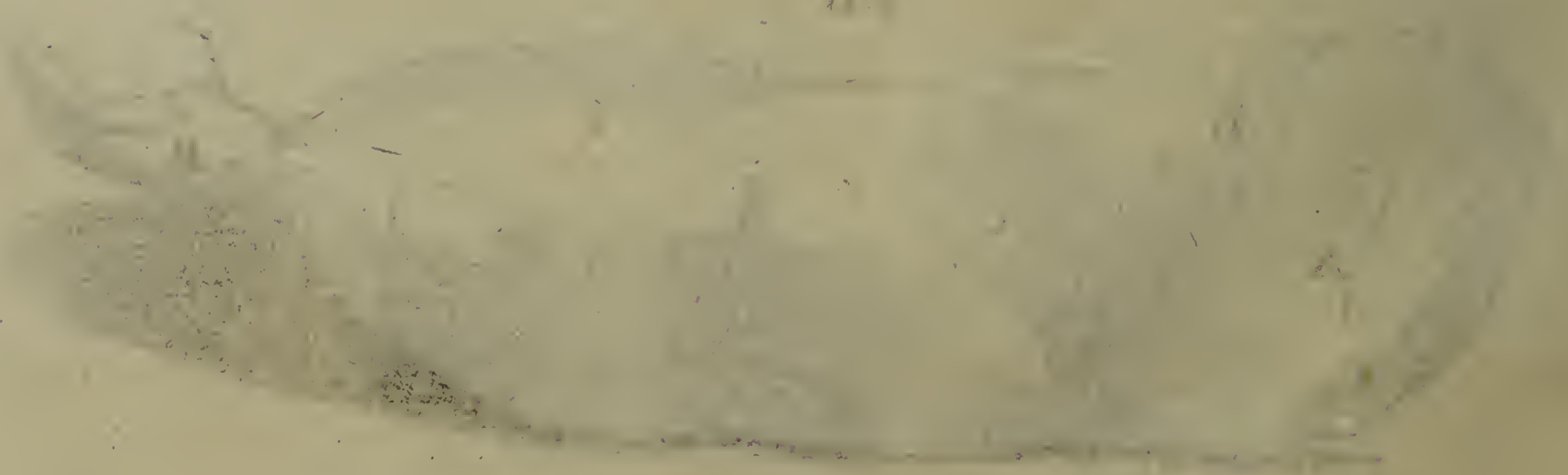
AB. II

F. I

A
B
C
C
F
F
E
E
D
C
C
C

F. II

JOANNIS JACOBI RAU
EPISTOLA
DE
Inventoribus Septi Scroti,
Ad Virum Clarissimum
FREDERICUM RUYSCHIUM,
ANATOMIÆ ET BOTANICES
PROFESSOREM.

AMSTELODAMI,
Apud JANSSONIO-WAESBERGIOS.
M. D. C. C. XXXVII.

DOCTISSIMO

FREDERICO RUISCHIO,

VIRO

De Re Anatomica benè Merito,

S. P. Dicit

JOHANNES JACOBUS RAU.

NE, haud ita pridem, causam meam egisse, tibi videar, futili prætextu, RUISCHI Doctissime, quando finitâ tuâ Prælectione publicâ nuperrime habitâ, de inventione Diaphragmatis Scroti confabularemur, ante triennium in Epistola quadam responsoria, abs te descripti, & delineati; & præcipuè num de hoc Scroti Septo, Auctorum aliquis, aliquam fecisset mentionem; Ego in variis variæ ætatis Scriptoribus me id clarè notatum legisse, affirmabam, tu secus, nec illud vel in unico demonstrari posse, acriter tenebas, & ante te nullum unquam de hoc Septo somniavisse, multò minus scripsisse Auctorem, aiebas; atque ideo, me magnum tibi futurum Apollinem, si unius Anatomici, sive veteris, sive recentioris, allegare possem verba, hujus Panniculi Mediastini notitiam in se continentia. Morem tibi gerendum esse judicavi, ne me malè moratum alii dicant, non vero vanæ illius gloriolæ aucupandae instinctu, ut tibi fiam Apollo, sed ut veritas de inventionis antiquitate hujus testiculorum Mediatoris & sequestri, per hos Auctores Lectori nostro clarius splendescat; quorum haec sunt ipsissima verba:

CAROLUS STEPHANUS *Libr. II. de Dissectione Partium Corporis Humani, edita Parisiis Anno M. D. XLV.*

Cap. XIX. Hæc habet verba: Inter utrumque testem Diaphragma quoddam est, & velut septum, ac membranula quædam tenuis, extensa, permultis venulis intertexta, quæ quidem obstat, quominus se invicem collidant.

NICOLAUS MASSA *in Libro suo Introductorio Anatomiæ, impresso Venetiis Anno M. D. LIX.*

Cap. XX. Hæc dicit: Habet præterea ista bursa panniculum mediastinum, qui panniculus mediastinus est ex oscei substantia, qui dividit testiculum dextrum à sinistro, & sic bursa habet duos sinus, ita, quod quandoque extenditur ab uno latere tantum, ex descensu humorum, vel membrorum intrinsecorum, aut ventositatis, sive repletione propriarum venarum facientium varicosam dispositionem.

JOHANNES RIOLANUS *in sua Anatome impressa Parisiis Anno M. DC. X.*

Cap. XXIV. Hæc scribit: Prima communis tunica ex cuticula & cute conflata, exterius rugosa, pilis undique conferta in adultis, scrotum dicitur, quod, linea quadam ab ano per perinæum ad glandem usque penis exporrecta, in duas partes videtur diremptum. Altera communis tunica panniculi carnosi propago est quæ δαρτὸς vocatur, ab ejus media parte diaphragma quoddam membraneum exsurgit, testes inter se distinguens, ne mutuo contactu collidantur.

THEO-

THEOPHILUS GELEE, *in syn Pit der Anatomie, vertaalt door A V. W. Gedrukt tot Amsterdam Anno* 1652.

In 't sevende Boek, aan 't 4de. Hooft stuk, schryft dese oorden: *Door desselfs midden (hy spreekt van de Membrana artos) loopt een membraneus afscheidsel, het welke de testiculen van alkander scheid, op dat sy in 't raaken tegens malkanderen niet uden gestooten werden.*

PETRUS LAUREMBERGIUS *in sua Anatomia Corporis Humani, impressa Francofurti M. DC. LXV.*

De membranis testes involventibus disserens, dicit: Ab his est anniculus membraneus à plerisque silentio præteritus, quo ediatore & sequestro, duo testes à se invicem in sacculo o discriminantur.

JOHANNES RIOLANUS FILIUS *in Enchiridio Anatomico Francofurti impresso Anno M. DC. LXXVII.*

Lib. II. Lect. XXXV. de Scroto hæc dicit: In gratiam teculorum septo membranoso dirimitur in duas Cavitates, æ recipiunt testiculos.

DIONIS *dans son Anatomie de l'Homme, imprimée à Paris*, 1690.

Dans la quatriéme Demonstration, parlant de la membrane arnuë du Scrotum, dit: Elle n'enveloppe pas seulement les deux ticules, comme le scrotum, mais elle s'avance entre eux, pour separer l'un de l'autre, & empêcher par ce moyen, qu'ils ne froissent en s'entre-touchant. Hæc in Latinam Linguam

sic

ſic tranſlata ſunt: Anno M. DC. XCVI. Non modo ut ſcrotum duos teſticulos obvolvit (Auctor loquitur de membrana ſcroti carnoſa) ſed inter utrumque protenditur, ut eos ab invicem dirimat, & hoc pacto impediat, quin ſe invicem mutuo affrictu lædant.

Hanc itaque, ſeptem Auctorum, Septi revelati notitiam, ſi malè tuleris, dexterrime RUISCHI, hujus me revelationis pœnitebit; ſi benè, nihil mihi contingere poterit optatius. *Vale.*

Scripſi Amſtelædami die XIX. *menſis Junii*
Anno M. DC. XCIX.

